

Dương Nữ Khánh Thương

Trăng treo ngoài cửa sổ

Đám cưới dần dần đến đầu chiều. Tiệc đứng nên dễ dây dưa. Thực khách đi lại cười nói hể hả. Gặp ai cũng quen hoặc chí ít cũng biết tiếng nhau nên một lúc sau người quen lẫn người lạ đều rôm rả chúc tụng. Người dẫn chương trình ở khách sạn linh hoạt đến bất ngờ nên đám cưới vui vẻ. Cô dâu váy áo đơn giản nhưng lộng lẫy và xinh đẹp gấp bội phần. Chú rể sung sướng cười tít mắt suốt buổi. Thật là một đám cưới mỹ mãn.

Được khuyến mãi thêm một tối tân hôn tại khách sạn vào hạng nhiều sao nhất thành phố nên cô dâu chú rể quyết định ở lại. Căn phòng được trang hoàng theo kiểu romantic như một lâu đài hạnh phúc. Chú rể ôm cô dâu ngây ngất và bắt người thương cùng chụm đầu ngấm nhau trong gương y chang ở studio. Một bình hồng cắm tròn vây quanh chân nến bạch lập. Hình chân nến thật kỳ lạ, cô dâu nói chưa thấy ở đâu cái chân nến lạ như vậy. Sắt uốn cong mềm mại một người đàn bà khỏa thân mỹ mị trước vẻ đẹp của chính mình nhưng nhìn kỹ lại không thấy như hình ảnh lúc ban đầu: đầu người đàn bà ngật ra sau như đang ngửa cổ uống trọn một chén thuốc độc,

đôi cánh tay tựa hoa sen đang vuốt lên đôi má của mình kỳ thực như cầm một con dao nhọn hoắt -loại dao nhỏ gọn nhưng đâm một nhát là mát cả đời ở trên thiên đường. Cô dâu phát hiện ra điều này, người rung lên vì những dự cảm không rõ lành dữ nhưng chú rể nhéo hông bắt cô dâu thay đồ để cùng tận hưởng những khoảnh khắc tuyệt vời. Chú đợi ngày này từ rất lâu rồi. Còn cô dâu thì có vẻ không hào hứng lắm. Nom cô tệ hơn ở đám cưới lúc trưa rất nhiều. Cô than phiền với chú rể về nhan sắc giảm tệ hại của mình. Chú rể thấy khác. Chú thấy cô lúc chẳng mặc gì chắc là tuyệt hơn mớ váy áo lùnh nhùng này. Chú lấy sẵn hai bộ đồ mát mẻ cho hai người và rủ cô dâu vào tắm cùng. Cô dâu lắc. Cô dẫn chú ra phía cửa sổ. Ở đó khách sạn cũng ý tứ chuẩn bị sẵn hai cái ghế đôi thật thơ mộng. Hôm nay mười ba. Trăng lên khá sớm và suýt nữa thì tròn nhưng dù sao cũng hơi lẹm một góc cằm như cô gái nhìn nghiêng rõ xinh, nhìn thẳng rõ cái duyên vênh. Cô dâu vén tấm rèm lò xo để kéo chú vượt ra khỏi căn phòng ngạt mùi chăn gối. Một khung cảnh hiếm có giữa thành phố chen chúc người và xe. Mấy bóng cây lớn rạng ngời, đăm đuối. Thảm cỏ cảnh xanh tan chảy trong màu vàng dịu dàng của ánh trăng. Những viên sỏi trong bồn hoa nhỏ long lanh, căng mẩy và gợi tình đến cong cả đường vân mờ. Cô dâu bảo "Hay mình xuống dưới vườn kia đi. Em thích xuống đó quá. Không, đúng hơn là em muốn nhảy từ trên này xuống. Váy áo em trải rộng trên thảm cỏ. Cứ y như trong phim í". Chú rể nhú mày. Rõ ràng là chú không hài lòng về cô dâu trong câu nói ngẫu hứng vừa rồi. Chú vỗ nhẹ lên vai cô dâu và rất đĩnh đạc, tự chủ chú xoay người cô dâu lại như xoay một chân

ghế. Chú nhìn thẳng vào mắt cô dâu. Mí mắt trang điểm hồng bạc của cô lóe lên khi bị ánh sáng sượt qua rất nhanh. Chú rẽ theo quán tính đưa tay lên lau nhưng cô dâu gạt ra và đi thẳng vào nhà. Tiếng nước chảy ri rả vọng ra từ phòng tắm.

Chú rẽ đứng nán lại ở hành lang. Một bóng mây đi qua che trắng làm không gian tối mờ. Chú rẽ cảm thấy như thế để chịu hơn. Chú nới cà vạt và sau đó cởi phăng cả áo ngoài. Chú có khá nhiều kinh nghiệm về đàn bà tuy vậy cô dâu là người chú phải theo đuổi khá lâu. Cái gạt đầu của cô dài bằng bao năm chờ đợi. Chú định nghĩ thế này: "Đàn bà nào cũng giống nhau ở mấy đường cong cơ bản nhưng khác nhau ở những đường nhăn ở vỏ não". Chú đã lên giường với nhiều cô gái. Mỗi cô có một hương vị, ngón trò hấp dẫn khác nhau. Có những cô quyến rũ trong vẻ nhu mì, cô thì nai tơ ngơ ngác, cô lại sành sỏi dày dạn tình trường, cô khác lại kiêu mẹ hiền cương con..., nhưng với riêng cô dâu chú hoàn toàn không tưởng tượng được cô sẽ hiện ra với vẻ nào trong bảng phân loại của đàn ông thời đại. Cô dâu mà chú cưới có nhiều tính năng vượt trội so với những sản phẩm cùng chủng loại đương thời. Nghĩ đến đây chú lắc đầu, mỉm cười. Đúng là cưới thật có khác, dan díu nhiều mấy thì nhiều nhưng cưới và chung sống với nhau một thời gian là một cảm giác lâng lâng khó tả. Rõ ràng có lo lắng, sợ hãi pha lẫn với sung sướng, kiêu hãnh và cả một chút ngông cuồng, ngu đột xuất nữa. Thật là một điều mà không phải người đàn ông nào cũng có được. Ngẫm cho cùng thì những điều mình làm trước kia thật có lỗi với vợ nhưng đàn ông mà ngơ ngác nai tơ thì không khéo vợ lại chê cho không biết chừng. Đang nghĩ miên

man thì chú rể nghe tiếng vòi nước trong phòng tắm chọt chảy mạnh khác thường. Tiếng cô dâu đang nói chuyện với ai dù nhỏ nhưng vẫn có gì đó khác thường qua tiếng vòi nước hỗn hển. Chú rể lập tức áp tai vào cửa phòng tắm nhưng chẳng nghe được gì. Một cuộc điện thoại gọi đến chúc mừng tối tân hôn ư? Chính đám bạn của chú cũng trêu là "Bọn tao sẽ căn đúng thời điểm cao trào của mày để gọi đến trêu cho bõ ghen với hạnh phúc của hai đứa, cho tụt hết cả cảm hứng...". Chúng nó làm như chú không biết tắt hẳn điện thoại để cho "Số máy quý khách vừa gọi hiện đang trong vùng phủ chắn với một số máy khác...".

Cuộc điện đàm khá lâu và hình như một tay cô dâu cầm điện thoại, một tay vặn vòi nước hay sao mà tiếng nước chảy lúc mạnh lúc yếu, lúc to lúc nhỏ, nhiều nghi ngờ và lắm tưởng tượng cho người nghe trộm. Tiếng vòi nước chảy mạnh xối xả rồi đột nhiên tắt hẳn. Cô dâu cũng gào lên vài câu gì đấy rồi im lặng kéo dài. Yên tĩnh tuyệt đối. Chú rể đi đi lại lại trong phòng, tâm trạng như đeo đá và chỉ chờ cửa phòng tắm bật mở. Rồi cửa cũng mở và cô dâu cũng hiện ra. Tóc ướt rượt, đôi mắt ướt rượt và thân thể căng mơn kia hình như cũng ướt rượt. Cô quần tạt một chiếc khăn chứ không mặc bộ đồ ngủ chú mang vào. Băm bố, cô lao đến chiếc túi du lịch lấy ra một bộ quần áo giản dị rồi lại chui tọt vào phòng tắm. Cô dường như không thấy chú rể đang đứng giữa phòng. Chui tọt ra, khéo léo hiền hòa như một con mèo cái, cô lại ôm ngang hông chú "Em phải đi ngay bây giờ, em sẽ giải thích sau". Không đợi cho chú kịp ngăn cản, cô vơ nốt cái túi xách và lao ra khỏi phòng. Chú rể sau phút bàng hoàng đuổi theo

đến tầng một khách sạn. "Em đi đâu? Thế còn tối tân hôn của chúng ta?". Mặc cho chú gào lên, cô dâu cứ men theo vỉa hè chạy bằng bằng với đôi guốc cao chín phân. Một chiếc tắc xi vừa đến. Thế là chú rể đứng giữa con đường mùa thu đầy lá me bay gào lên y như những tình huống tương tự trong phim Hàn Quốc. Còn chiếc tắc xi được cô dâu giục chạy gấp phóng như bay về phía trước. Chú rể giơ hai tay lên trời bất lực và đau khổ. Mắt chú nhắm nghiền và cảnh cuối là chú lão đảo ôm đầu trở về khách sạn chần đờ gồi chiếc. Từ giờ phút đấy chú rể sống trong tâm trạng không yên. Chú định không gọi điện cho ai để che giấu sự cố bề bàng nhưng sau khi loay hoay không tự trấn an được chú càng thêm bất ổn. Chú quyết định bật máy. Cô dâu có thể đi đâu, có chuyện gì xảy ra vào lúc này được nhỉ? Nếu như một chuyện gì đó xảy ra với anh em, họ hàng hai bên hẳn cô dâu đã có thể chia sẻ ngay cho chú và cả hai sẽ cùng tìm cách giải quyết. Thế thì chỉ có một khả năng... Chú rể cảm thấy chẳng hiểu gì cô dâu cả và ngay một chút bí mật dù mơ hồ của cô, chú cũng không nắm bắt được. Chú chỉ biết được cô ưng thuận đã là điểm phúc. Được là con rể một đám khá như vậy cũng là không uổng một đời trai. Đầu tiên chú bấm máy tới nhà cô dâu gặp bố vợ nhưng nghĩ thế nào chú tắt vội. Không thể gọi cho ai vào đêm nay được, chỉ còn cách đợi chờ cô dâu trở về giải thích tất cả mọi chuyện.

Ở một ngõ hẻm cô dâu xuống từ đầu đường lớn. Luống cuống cô quên lấy cả tiền thừa làm anh tắc xi gọi với theo. Anh gọi với hy vọng số tiền ấy sẽ được chủ nhân phẩy tay boia luôn nhưng rồi, cũng như cái máy cô lừ lừ quay lại cản trọng đếm từng tờ tiền. Cô nắm chặt

mở tiền và đến đầu ngõ lại thả ra theo quán tính. Ngõ tối om, sâu hút. Tiếng guốc cộc cộc của chính mình làm cô sợ hãi. Cô thả guốc xách trên tay và bắt đầu lết bệt đi bộ. Những mảng đen trắng trên các bức tường, cánh cổng làm cô chỉ muốn chạy ngược ra đường. May thay bóng mây vừa đi qua trả lại bức tranh trắng mười ba cho bầu trời. Không gian rạng rỡ và thơ mộng như đi trong con đường dát vàng. Khung cảnh yên ắng làm cô cảm tưởng như trăng đang chiếu sáng cho riêng mình cô đến chỗ người tình. Phải, cô đang đến nhà người tình. Anh ta đột ngột trở về và biết hôm nay chính là ngày cưới của cô. Lồng lộn như con thú điên, anh không biết chọn một giải pháp nào khác hơn là gọi cô để chửi mắng, cãi cọ với kẻ phụ tình. Kẻ phụ tình có tội mà không biết là mắc tội gì. Cô nhào đến nhìn anh trân trối. Anh gục đầu vào ngực cô và cũng gào lên như một đứa trẻ. "Tại sao không đợi anh trở về? Tại sao?". Nếu mà trả lời được câu tại sao đó chắc cô không có tối hôm nay. Cô nhìn quanh. Căn phòng cũ này đã chứng kiến rất nhiều những kỷ niệm của họ. Lọ đựng ngôi sao may mắn, cái đài đĩa cũ luôn mở mãi không thôi vài ca khúc Đoàn Chuẩn. Cả vài mẫu giấy cô để lại mỗi lần giận nhau. Và giờ thì cô đang đối diện với tất cả. Đột nhiên đúng lúc kỷ niệm đầy ắp, bồi hồi nhất thì cô lại muốn trở về căn phòng khách sạn xa lạ nơi có cả người chồng xa lạ và một tối tân hôn cũng xa lạ nốt. Cô đẩy người tình ra. Mắt cô nhìn thẳng vào mắt người tình sáng sánh màu vàng của ánh trăng và luyến ái. "Em phải về, không thể khác được anh à. Từ nay chúng ta đừng bao giờ gặp nhau và anh cũng đừng quá khích động như thế này. Đừng ai làm khổ ai nữa". "Nhưng em không yêu

chú rể". "Ai bảo em không yêu?". "Anh biết là không". "Thật thế à? Cái gì anh biết đều không đúng lúc. Chẳng hạn như sự trở về của anh vào lúc này". "Vậy thì em rút đi, đồ bội tình!". Cô quay người. Một cái níu tay mạnh khủng khiếp kéo cô lại. "Bảo rút là rút thật à? Anh yêu em đến chết đi được, đồ bội tình!".

Em yêu anh đến chết đi được, đồ bội tình! Cô rửa mắt nhắm trong miệng lặp lại chính câu người tình vừa thốt ra. Không, mình không thể làm lỡ đời mình thêm một nhịp nào nữa. Yêu đến chết, yêu đến chết thì để làm gì? Cả hai không phải đang sống nhăn ra đấy sao. Một cơn gió buốt ào qua cùng ánh trăng soi vừa vắn vào cửa sổ. Ánh trăng về khuya xanh lét, mệt mỏi chứ không tràn trề sinh khí như đầu hôm. Ánh trăng soi một mảng quần áo đầm sương đêm của cô. Và đúng giây phút cô sắp buông lỏng cả cơ thể đêm nay cho trăng, cho mê muội, huyễn hoặc thì cô chợt thấy ánh vàng lóe sáng lên ở ngón áp út. Cái nhẫn đính hôn xinh xẻo, vừa vắn và hợp với cô làm sao! Khuôn mặt chúa rể lòa xòa trong màn sương đêm ẩm ướt. Và cả căn phòng khách sạn mờ ảo trong ánh bạch lạp không tắt. Tất cả làm cô sức tỉnh.

Và cũng hồi hả ào ạt như lúc đến, cô băng mình ra khỏi căn phòng nhỏ. "Anh yêu em đến chết đi được, đồ bội tình!". Người tình của cô vẫn đang ngật đầu rỗng lên những tiếng thảm thiết. Còn cô, nhẹ nhàng như một con mèo lặng lẽ chuồn ra khỏi cái ổ xơ mướp.

Dương Nữ Khánh Thương

Nguồn:
Được bạn: Ct.ly đưa lên
vào ngày: 18 tháng 11 năm 2004